

(המשך מעמוד 35)

ראיתי מכונת חולפת על פניי. נסעתי בעיקבותיה כמו רובוט. כשאני נעול על הרכב ללא שליטה עצמית. נסעתי בעיקבותיה עד חניון ביתה, נרמתי אביב. ראיתי לאן היא נכנסת עם הרכב, והתנתי את ריכבי במרחקמה.

רצתי לכיוון שבו היא נכנסה, הגעתי מאחוריה, משכתי אותה והצלחתי להוביל אותה בכיוון למקום חשך יחסית.

הפשתי אותה והשכבתי אותה עם הפנים לכיוון הריצפה. כשלב מסויים היא אמרה לי שקר לה, ואני פרשתי את מעילה מתחתיה.

או ניסיתי לשחזר יותר פרטים: אם ליטפתי אותה או ליקקתי את איבר מינה.

לבסוף תמה החקירה לשבועות רצוננו של החוקר.

הפחד והבושה

מנעו ממני

מה עברנו למיקרה השני. שבו היתה מעורבת חברה מבוגרת שמתוך החקירה נודע לי שהיא היתה בת 35 בערך.

גם מיקרה זה והה לקורמו. נסיעה לכיוון הביתה, רכב חולף, דמות נשית ואני אחריה.

ככל המיקרים, כשהייתי תופס את האשה או הבחורה, המישפט הראשון שהייתי אומר: "אל תזוזי! מישטרה!" ככל ההוראות שמסרתי היה אותו דבר. גם במיקרה זה ירדה מהרכב, כשאני

ואני, ללא מחשבה, כאשר הקול הפנימי דוחף אותי, נוסע בעיקבותיה. ליל-על-טה כבר, אין תאורה, החניתי את מכוניתי והלכתי לכיוון האשה. נפגשנו כאי זה מקום על המידרכה, כשהיא לא רואה אותי עד שהייתי כמטר ממנה. ושוב: "עיצרי, מישטרה!" ולפיתה סביב גופה, כשאני מצמיד את הסכין לגופה, ולאחר מכן מרפה אותו ומוכיל אותה לכניסה הקרובה של בניין.

במקום כלשהו עצרתי והתחלתי לגפף אותה, ומייד התחלתי להוריד לה את המכנס התחתון.

היה גשם רק, ואני השכבתי אותה על המעיל שלה בתוך עשב רטוב. ושם כיצעתי את מעשה האונס הראשון בחיי, מבלי שתהיה התנגדות.

לאחר שסיימתי מתן עדותי, לקחו אותי להפתעתי לאב-בכירה, לאג"ה-נר, ער, ואני מקבל תא גדול ומאוורר, ר שמירה צמודה למשך 24 שעות בימי מה.

ביום שני, 22.9.86, קמתי מוקדם עם הרגשה מזופתת של חוסר-אונים. ושוב התהליך שכבר התרגלתי אליו, חקירות. או התחילו השלמונים, כשי בניימישפחתי מביאים לי כל יום ריבן ריימתיקה ודיברייאכול, וממלאים אר תי ברכות חוקה ומעודנת. קיבלתי כמעט כל דבר שביקשתי בגדר האפשרי רויות.

ואו סיפרתי על שני המיקרים האחרונים שלי, האחד ברחוב טרומפלדרוב בתל-אביב, נסיון לאונס, והשני ברמת אביב, נסיון לאונס. וכך החל שוב יום מפרך של שיחורים וחקירות. שיחורתי את הנסיון לאונס ברמת

"בליל חורף גשום אחד חלפה לפניי"

מכונת ובה דמות אשה. ואני, ללא

מחשבה, כאשר הקול הפנימי דוחף

אותי, נוסע בעיקבותיה. נכגשנו על

המידרכה... הצמדתי את הסכין

והובלתי אותה לכניסה לבניין... זה

היה המיקרה הראשון שעשיתי..."

גן. גם כאן היה עיקוב אחרי מכונת, החניתי את המכונת שלי ורצתי אחריה לחדר-המדורגות. המקום היה חשוך, ואני ושוב: "אל תזוזי! מישטרה!" והסכין המאיימת.

בחורה זו לא התנגדה כלל. בשלב ראשון הצמדתי אותה ליד איזה קיר כחדר-המדורגות, והתחלתי להוריד לה את הלכס התחתון. החוקר הוכיח לי כי היא לבנה מכינס-עור.

לאחר מכן לקחתי אותה קצת יותר לעומק הבניין, מתחת לבניין עצמו, והצמדתי אותה אל עמוד-בטון. כשהיא בעמידה, ירדתי וליקקתי לה את איבר מינה, ולאחר מכן התבצע אונס מהיר בעמידה.

מייד בגמר האונס אמרתי לה לא לזוז ממקומה ונעלמתי במהירות. כשי עשתונתי חזרו, הרגשתי כי ליבי פועם, עד כי חשבתי שאנשים ישנים יכולים לשמוע אותה. הוא ממש עמד להתפוצץ, והלחץ על החזה היה חזק מנשוא.

כאשר נגמרה העדות, ניסו כל הקצינים לשכנע אותי ללכת לשחר. אבל אני לא הייתי מוכן בשום אופן לשחר. לבסוף השתכנעתי, והופנו צלם מישטרה והלכנו לשחר.

למחרת, בבית-המישפט, האריכו את מעצרי לעוד עשרה ימים, ואחרי-כך שוב לחקירות. ביום זה ניסיתי להם על עוד שני מיקרים נוספים.

מיקרה ראשון היה ברחוב רשי בתל-אביב, לפני כשלוש וחצי שנים, לילה אחד, אחרי שעות העבודה, בליל חורף קר וגשום, הלפה לפניי כרוני גוף-ניסטר מכונת ובה דמות אשה.

שידור

מאחורי המירקע

תחרות מישפחתי

גרמה כי בכל יום שישי, ב-4 אחריי הצהריים, נתקלת מישפחתי מרגלית בכעיה: האם לצפות בתוכנית מוסף-המוספים בטלוויזיה החינוכית, שבה מראיין האח הגדול דן מרגלית גיבורים של כתבות עיתוני סוף השבוע, או להקשיב לרשת ב' של קול-ישראל, לתוכנית השבועית ער בר ושב. של האח הקטן דודי מרגלית.

אבל מסתבר, שכין האחים לא קי

מראיין מרגלית מעיר הערות

יימת כלל תחרות. שתי התוכניות מוקד לטות מראש. דודי מקליט את התוכנית שלו ביום החמישי אחרי-הצהריים. בי אותו יום נמצא דן בתל-אביב, לשידור התוכנית ערב חדש. והוא מגיע לאל" פני קול-ישראל אחרי כן, או משמיע לו דודי חלק ניכר מן קטעים המוקד לטים, ודן מעיר את הערותיו. התוכנית מוסף-המוספים מוקל" טת ביום השישי בבוקר. מייד אחרי ההקלטה מתקשר דן לדודי, ומפנה את תשומת-ליבו לקטעים מסויימים שבהם כראי לו, לדעתו, לצפות. שני האחים הם כהרים טובים, ולעיתים קרובות נשאר דן לבלות את ליל החמישי בתל-אביב, והם יוצאים לבלות ביחד.

מאחורי המיקרופון

שידור כפור

אחרי שראו בגלי-צ'ל את ההת עניינות הרבה לה וזכה מישפט רמיא ניוק, החליתו גם הם להקדיש ערוץ מיוחד שיעביר שידורים חיים וישירים מאולם בית-המישפט, החל בשעה 8 וחצי בכל בוקר.

העובדה שרשת א' השייכת לקול-ישראל, תהנת-הרדיו הממלכתית, מעבירה את מהלך המישפט מתחילתו, לא הפריעה לגל"ץ.

הם מעבירים את השידור בערוץ איראם, ואנחה באף-אם, הסביר לחמון ש"י, מפקד גלי-צה"ל. "נוסף לזה אנחנו לא מתחייבים להעביר את כל מהלך המישפט. כרגע מעניינות במיוחד עדויות הניצולים, שהן מיומך אנשי, ואני חושב שזה חובה המוטלת עלינו להעביר את מהלכן למאזינינו. אם בעתיד יהיו קטעים פחות מעניינים, ייתכן שלא נשדר אותם. ההחלטה תהיה אד"הוק".

מהלך המישפט מועבר בערוץ אף-אם של גל"ץ שקיבל גם שם חרש: צה"ל 2. אותו ערוץ משרד בשעות הערב ותכניות, אחרות, לפי לוח המישררים של התחנה.

עורך מרגלית קטעים מסויימים

נמשיך לטפל בסימפטומים, החולה ימות!"

ברברו על המחלה עצמה התכוון בראל שהבעיות המרכזיות בטלוויזיה הם הקשיים בנייהלה והתהורוונותו השורר בה.

ישראל פלג ענה לו: "כשהט" לווזיה במרקחה, צריך רוקח."

פלג התכוון לבראל, שסיים בישיבות רוקחות עוד כשהיה במצריים.

נתן ברון, שהתנגד להשעיה, אמר: "אני לא אוכל להסתכל על עצמי בראי אם לא נבטל את ההשעיה. בישיבות קודמות של הוועד נאמר כי רק חמור לא משנה את דעתו. ראיתי חמורים ששינו את דעתם, וחמורים יותר גדר לים ששינו את דעתם כל יום."

שאל עמור ענה לו: "אני נחשב לחמור אינטליגנטי..."

מכונת מרוסקת

עמרם עמר, סמנכ"ל רשות השידור לענייני כוח-אדם, קיבל מכונת ממאגר המכונות של הרשות, לשימר שו האישי למשך חודש ימים.

עמר היה מעורב בתאונת-דרכים, שבה התרסקה כליל מכונתו הפרטית. למרבה המזל יצאו הוא ובניימישפחתי בריאים ושלמים מהתאונה. עד שיקבל עמר מכונת אחרת מחברת-הביטוח, ה עמידה רשות-השידור מכונת לרשותו.

אבל למרות זאת, לא קיבל תוספת למשכורתו עבור המכונת, ואף שילם רמי-שימוש.

לפי התקן, אין מגיעות מכונות לשני הסמנכ"לים, עמר ויהונן צננן. הם מקבלים רכב מן הרשות רק במיקרה שהם צריכים לנסוע מחוץ לעיר, וגם אז אין הם מקבלים תוספת במשכורת לדלק.

עמר מעורב בזמן האחרון התמר מרות בקרב בכירים ברשות. בתוקף תפקידו הוא אחראי על המיכרזים כי רשות, בין השאר גם על כאלה הדור" שים מן המתמודדים השכלה אקדמית.

לעמר עצמו, טוענים הבכירים, אין אפילו תעודת-גיורות.

ענת סרגוסטי

ענת סרגוסטי

חתונה מקולקלת

הקריין בטלוויזיה הודיע ביום הרביעי שעבר כי הסרט החתונה, בבימויו של רוברט אלטמן, לא ישודר מסיבות טכניות. רבים מן הצופים, שנתרו בבית במינה כדי לצפות בסרט זה, התאכזבו ולא הבינו מדוע לא שודר הסרט.

מסתבר שמיקרה דומר אירע לפני כמה חודשים. גם אז היה הסרט משובץ בלוח-המישדורים, וגם אז לא שודר. חברת-ההפצה שלחה עותק לטלוויזיה. בטלוויזיה צפו בסרט והחליטו כי בגלל איכותו הטכנית, העותק שהגיע לידיהם אינו ראוי לשידור. מנה צי שפנה לחברת-ההפצה, החזיר להם את העותק וביקש עותק חדש. באיכות טובה יותר.

עותק חדש אכן הגיע, והסרט שובץ שוב בלוח-המישדורים. אך גם הפעם לא שודר, מכיוון ששוב היה מי שצפה בסרט והחליט שאיכותו הטכנית לקויה.

מסתבר שסידורו של אלטמן, לגמרי בכוונה, מתחיל בסצנה המצולמת ולא אישור ופיקוס. כך זה נמשך במשך כמה רקות של פתיחת הסרט, ולאט-לאט, מסתדר המיקור ושאר הסרט הוא ה לגמרי. אך בטלוויזיה השראית, כשצפו בסרט וראו את תמונתו הראשונה, נבהלו והחזירו אותו לחברה. כך קרה גם בפעם השנייה.

נוסף לזה איתרע המזל, והמומה המייעץ לטלוויזיה בענייני קולנוע, דן פיינר, נערך מהארץ בשתי הפעמים, ולא יכול היה להסביר למי שצריך, שכך צריך להיראות סרטו של אלטמן, וכך הצופים הפסידו פעמיים.